

Böszörményi Zoltán

El nem küldött levél Bogdán Lászlónak

*Trianon. Háromszor: nem!
Nemet kiáltott Sándor nagyapád,
és tovább mesélt a háborúkról.
Mindenik visszaemlékezés vége egyetlen kérdést
visszhangozott: „Minek vér és halál?”
Ha férfiembernek csak a baj nyűge jutott,
mindegy, hol élt, az élet tüze sem olvasztotta fel
a jéggé fagyott megtapasztalást,
a menekülés kényszerét,
minden szenvedés ríme lett a vér és a halál.*

*A démonoktól, mint a rögeszmétől
nem szabadulunk meg soha.
Az is visszatér, aki nem volt a képben eddig,
nem láttatta magát,
mégis szürkületkor a hegygerincek hajlatán
árnyékképben magasodott fel,
lomha járása ide-oda toltá
kísértetét a láthatár gyolcsán.*

*De késő lett, mindig késő,
mint ebben a megkésett versben,
a szavak torlaszát felbontó tenni akarásban.*

*Igyekezve jönnek az éjszakák
felszabadítani ezt a látomást.*

*Az ég alján hamis, huncut Hold szalad,
a fürge szó hiába igyekszik, utol nem éri,
s mint ki érti, de mégsem érti,
tátott szájjal nézi az éj,
mit művel vele a fény.*

*Moszkvában,
az Arbat utcában,
az élelmiszerbolt előtt,
Tatjana álldogál,
néha keresztbe teszi lábát,
meg-megigazítja vállán szél simogatta sálját.
Szomorú szerda van, a kirakat tündököl,
dalt dúdol a lány,
mélyből feltörő hangokat bújtat:*

*Ne tagadj meg, Ruskin,
ne tagadj meg engem.
Viszik majd a senkik,
összezúzzák lelkem.
Ha mégis megtagadnál,
rakj szívemből máglyát.*

*Rakj szívemből máglyát,
odakint is lássák – visszhangozzák
a sepsiszentgyörgyi méla lombok!*

*A transzilván érzelem-erdő
fái között csellengene,
békés lelkesedéssel
tekintene körül a költő:
világra, múltra,
az idő kapuját szélesre tárná,
de az álmokat mégsem látná,
lenyomatát sem az elmúlásnak,
csak egyre gondolna: ha eltávolodna az egésztől,
talán jobban ránézhetne mindenre felülről.*